

Veritat sota paraula

Per a una democràcia, és essencial que les versions que emanen de les autoritats siguin creïbles, a més de cenyir-se a la veritat. En aquest aspecte, la democràcia espanyola no acaba de veure's assistida per l'encert, perquè sovint es té la sensació que, quan la veritat és incòmoda, s'intenta arreglar-la, a vegades amb presses i sense temps d'arrodonir els arguments.

El lehendakari basc José Luis Ardanza, que en un principi va expressar dubtes sobre el suïcidi dels etarres en el greu episodi de Foz de Lumbier, va reconèixer que les declaracions de Germán Rubenach havien esvaït el seu recel i que se sentia satisfet perquè desapareixia l'ombra que planava sobre la democràcia.

Aquest respir es deu al fet que Rubenach ha confirmat la versió oficial: els seus companys es van suïcidar. Però vet aquí que una circumstància insòlita fa que la notícia requereixi, encara, més detalls. Germán Rubenach va fer la seva declaració mentre es trobava ingressat a la unitat de vigilància intensiva de l'hospital de Pamplona, de resultes d'haver-se disparat un tret a la boca. En els primers moments, es va fer públic que el

seu estat era greu. Al cap d'una setmana del fet, un jutge el sotmetia a un llarguíssim interrogatori, amb una setantena de preguntes entre les quals hi figurava la que va permetre una resposta que confirma la versió donada pel ministre de l'interior.

En tot això, sense negligir la conveniència de creure en allò que ens diuen oficialment, s'hi troben a faltar els elogis que es mereix un equip mèdic que ha fet possible que un home amb tret a la boca pugui parlar llargament amb un jutge, a desgrat de patir una ferida greu en un lloc tan indispensable per a la conversa.

Però el lehendakari Ardanza té raó: val més creure-s'ho que anar-ho a veure.

